

הוא מצד הגבורה, דהיינו הלל מצד החסד ושמאי מצד הגבורה [קצב] שהם המדרגות של אברהם ויצחק. **וְאַתּוֹן מְגֻזְעִיָּהוּ** כי הנה אתם הלל ושמאי באתם מהגזע של נשמות אברהם ויצחק, **אַתְּכִנְשׁוּ הָכָא, אַתּוֹן וְתִמְנִין תִּלְמִידִים יִדְּהוּ לִיה לְהִלֵּל. וְאוּף הָכִי תִלְמִידִי בֵּית שְׁמַאי,**

אור הרשב"י

נכרי בעצמו, אלך ואתנייר, בשביל ששימוני כהן גדול. בא לפני שמאי, אמר ליה: גיירני על מנת שתשימני כהן גדול. דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל – גייריה. אמר לו: כלום מעמידין מלך אלא מי שיודע טכסיסי מלכות? לך למוד טכסיסי מלכות. הלך וקרא, כיון שהגיע והזר הקרב יומת אמר ליה: מקרא זה על מי נאמר? אמר לו: אפילו על דוד מלך ישראל. נשא אותו גר קל וחומר בעצמו: ומה ישראל שנקראו בנים למקום, ומתוך אהבה שאהבם קרא להם בני בכרי ישראל – כתיב עליהם והזר הקרב יומת, גר הקל שבא במקלו ובתרמילו – על אחת כמה וכמה! בא לפני שמאי, אמר לו: כלום ראוי אני להיות כהן גדול? והלא כתיב בתורה והזר הקרב יומת! בא לפני הלל, אמר לו: ענוותן הלל, ינוחו לך ברכות על ראשך שהקרבתי תחת כנפי השכינה. לימים נזדווגו שלשתן למקום אחד, אמרו: קפדנותו של שמאי בקשה לטורדנו מן העולם, ענוותנותו של הלל קרבנו תחת כנפי השכינה.

[קצב] כדאיתא בשבת דף לא עמוד א' תנו רבנן: מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: כמה תורות יש לכם? אמר לו: שתיים, תורה שבכתב ותורה שבעל פה. אמר לו: שבכתב – אני מאמינך, ושבעל פה – איני מאמינך. גיירני על מנת שתלמדני תורה שבכתב. גער בו והוציאו בניזיפה. בא לפני הלל – גייריה, יומא קמא אמר ליה: א"ב ג"ד, למחר אפיך ליה. אמר ליה: והא אתמול לא אמרת לי הכי? אמר לו: לאו עלי ידי קא סמכת? דעל פה נמי סמוך עלי!.

שוב מעשה בנכרי אחד שבא לפני שמאי, אמר לו: גיירני על מנת שתלמדני כל התורה כולה כשאני עומד על רגל אחת. דחפו באמת הבנין שבידו. בא לפני הלל, גייריה. אמר לו: דעלך סני לחברך לא תעביד – זו היא כל התורה כולה, ואידך – פירושה הוא, זיל גמור.

שוב מעשה בנכרי אחד שהיה עובר אחורי בית המדרש, ושמע קול סופר שהיה אומר ואלה הבגדים אשר יעשו חשן ואפור. אמר: הללו למי? אמרו לו: לכהן גדול, אמר אותו

לְסַעֲוֹדָתָא דְּמִלְכָּא ולכן היאספו לכאן אתם ושמונים התלמידים שהיו להלל,

[קצג] וכן גם תלמידי שמאי היאספו לכאן בכדי לשמוע את הסודות של סעודת המלך.

אין הבוצע רשאי לאכול עד שיענו אמן כל בעלי הסעודה, ואין בעלי הסעודה רשאים לאכול אלא עד שיאכל הבוצע

הָא אֻקְמָתוֹן, אֶתוֹן וְחִבְרִיָּא דְּעִמְכוֹן, מֵאֲרִי דְּהוֹרָאוֹת, דְּאֻקְמָתוֹן ואמר להם הרעיא מהימנא שהרי אתם

ביארתם יחד עם החברים שעימכם שהם בעלי ההוראות שהעמדתם, **אֵין הַבּוֹצֵעַ רִשְׁאִי לְמִיכַל, עַד שִׁיעֲנוּ אָמֵן מֵאֲרִי סַעֲוֹדָתָא, וְלִית מֵאֲרִי סַעֲוֹדָתָא רִשְׁאִין לְמִיכַל, עַד שִׁיאֲכַל הַבּוֹצֵעַ** שאין

הבוצע רשאי לאכול עד שיענו אמן כל בעלי הסעודה, ואין בעלי הסעודה רשאים לאכול אלא עד שיאכל הבוצע [קצד]. **וְדָאִי כִּד בָּצַע בְּעַל הַבֵּית, וּבָצַע**

אור הרשב"י

שועלים, דבר גדול ודבר קטן. דבר גדול – מעשה מרכבה, דבר קטן – הווית דאביי ורבא. לקיים מה שנאמר להנחיל אהבי יש ואצרתיהם אמלא. וכי מאחר שקטן שבכולן כך, גדול שבכולן – על אחת כמה וכמה. אמרו עליו על יונתן בן עוזיאל, בשעה שיושב ועוסק בתורה – כל עוף שפורח עליו מיד נשרף.

[קצד] כדאיתא בברכות דף מז עמוד א' אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב: אין המסובין רשאים לאכול כלום עד שיטעום הבוצע. יתיב רב ספרא

[קצג] כדאיתא בסוכה דף כח עמוד א' תנו רבנן: שמונים תלמידים היו לו להלל הוקן, שלשים מהם ראויים שתשרה עליהם שכינה כמשה רבינו, ושלשים מהן ראויים שתעמוד להם חמה כיהושע בן נון, עשרים בינונים. גדול שבכולן – יונתן בן עוזיאל, קטן שבכולן – רבן יוחנן בן זכאי. אמרו עליו על רבן יוחנן בן זכאי שלא הניח מקרא ומשנה, תלמוד, הלכות ואגדות, דקדוקי תורה ודקדוקי סופרים, קלים וחמורים וגזרות שוות, תקופות וגימטריאות, שיחת מלאכי השרת ושיחת שדים ושיחת דקלים, משלות כובסין, משלות

הלימוד היומי

לְאִינוֹן מֵאֵרִי סְעוּדָתָא, לֹאֻ לְכַלְהוּ מְשַׁעַר שְׁעוּרָא חֲדָא

והנה טעם הדבר שצריך הבוצע להמתין עד שיענו אמן כל המסובים, הוא משום שודאי כאשר בוצע בעל הבית ומחלק את הפת לאותם בעלי הסעודה לא לכולם הוא נותן מהפת שיעור אחד בשווה, דְּלֹאֻ אֹרַח אֱלִין בּוֹצְעִין, לְבִצּוֹעַ בְּשׁוּוֹה, דְּלִזְמִנִּין יְהִיב לְדָא כְּבִיצָה, וּלְדָא כִּזִּית מאחר שאין דרך לאלו הבוצעים לבצוע מהפת בשווה, כי לפעמים הם נותנים לזה שיעור כביצה וזה שיעור כזית.

צריך לענות אמן קודם אכילת בעל הבית

וְכַד עֲזִינִין אָמֵן עַל הָאֵי בְּצִיעָא, קִדָּם דְּיִיכּוֹל בְּעַל הַבֵּית

וכאשר עונים אמן על בציעתו, עוד בטרם שיאכל בעל הבית, מְחַבְּרִין תִּרִין שִׁיעוּרִין בְּחֲדָא, בְּכִזִּית וְכְבִיצָה, יֶאֱהֲדוֹנָהּ, אָמֵן

אז ע"י עניית אמן מחברים בעלי הסעודה את שני השיעורים כאחד, כי בזה הם מחברים את שיעור כזית הרמוז באות י' דשם אדנ"י יחד עם שיעור כביצה הרמוז באות י' דשם הוי"ה, ואז הוא סוד שם יאהדונה"י העולה כמנין אמ"ן, דהיינו שבעלי הסעודה הם בסוד י"ב גבולי אלכסון שבת"ת, והעליונים שבהם הם בסוד הו"ק שבז"א שהוא סוד שם הוי"ה, והתחתונים

אור הרשב"י

ויתבי וקמתי ליה לבריה: אין הבוצע רשאי לבצוע עד שיכלה אמן מפי העונים. רב חסדא אמר: מפי רוב העונים. אמר לו רמי בר חמא: מאי שנא רובא – דאכתי לא כליא ברכה, מיעוטא נמי לא כליא ברכה! – אמר ליה: שאני אומר, כל העונה אמן יותר מדאי אינו אלא טועה.

וקאמר: לטעום איתמר. למאי נפקא מינה – שחייב אדם לומר בלשון רבו. תנו רבנן: שנים ממתנין זה לזה בקערה, שלשה אין ממתנין, הבוצע הוא פושט ידו תחלה, ואם בא לחלוק כבוד לרבו או למי שנדול הימנו – הרשות בידו. רבה בר בר חנה הוה עסיק ליה לבריה בי רב שמואל בר רב קטינא, קדים

הלימוד היומכי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000

שבהם הם בסוד ו"ק שבמלכות שהיא שם אדנ"י, ולכן כנגד הששה הראשונים הוא בוצע
 כביצה שהיא סוד שם הוי"ה, וכנגד הששה התחתונים הוא בוצע כזית שהוא בסוד שם
 אדנ"י, וע"י עניית אמן העולה כמנין יאהדונה"י מתחברים שתי הבציעות כאחד (רמ"ק),
דָּא לֹאוּ אִיהוּ עַל הָאֲכִילָה, אֶלָּא עַל הַבְּצִיעָה ולכן זו האמן
 שעונים קודם אכילת בעל הבית, היא לא על הייחוד הנעשה באכילה אלא הוא על הייחוד
 הנעשה בבציעה, ומשום כך צריך לענות אמן קודם אכילת בעל הבית, **לְבַתָּר**
דְּאִינוּן שִׁיעוּרִין מְצַטְרָפִין בְּאִמֵּן, יִיכּוּל בְּעַל הַבֵּית והנה
 לאחר שאלו השיעורים של כביצה וכזית מצטרפים בעניית אמן לייחוד יאהדונה"י, אז יכול
 לאכול בעל הבית שהוא בסוד ז"א המקבל שפע מאו"א. **וְהִיָּינוּ** (שיר השירים ה)
אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעְרִי עִם דְּבָשִׁי, וּלְבַתָּר
אֲכָלוּ יָרְעִים שְׁתּוֹ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים כי זהו מש"כ בפסוק 'אריתי מורי עם
 בשמי אכלתי יערי עם דבשי' ואח"כ כתוב אכלו רעים וגו'. **אֲכָלוּ יָרְעִים, מֵאֲרִי**
סְעוּדָתָא. דִּיהוּן בְּנִין בְּדִיוֹקְנָא דְּאֲבוּהוֹן דהיינו מש"כ 'אכלו
 רעים' הכוונה לי"ב בעלי הסעודה שהם בסוד הי"ב גבולי אלכסון שבז"א, והם סוד הבנים
 והי"ב שבטים שהם בדיוקן אביהם יעקב שהוא ז"א, שהוא בסוד בעל הבית הבוצע ועי"כ י"ב
 הבנים נהנים משפע הייחוד של הסעודה.

סוד י"ב הפנים של לחם הפנים

הָא הָכָא לָחֶם בְּשָׁתִי כְּכֹרוֹת, וְשִׁיעוּרוֹ כְּזִית וְכַבִּיצָה

והנה זהו סוד הלחם שהוא שתי ככרות, דהיינו שהלחם הוא בסוד ו', ושתי ככרות

הלימוד היומי

ניתן להקדיש עבור הנצחות או לרפואה / הצלחה טל' 02-6249000